

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/246/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616205116
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1616205116.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a sudcov JUDr. Martina Murgaša a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: L. X. U., H..U., U. U. V. XX, Ž., N.: XX XXX XXX proti žalovanej: P. V., B.. X.X.XXXX, X. U. XXX, o zaplatenie 155,98 eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 28. mája 2019, č. k. 7C/796/2016 - 161, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti **p o t v r d z u j e.**

Žalovanej sa voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 155,98 eur do troch dní po právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobkyni priznal proti žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2/ Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo zistil, že právny predchodca žalobkyne (J. X. U. H..U..) a žalovaná uzatvorili dňa 30.1.2009 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorej obsahom bolo zriadenie osobného účtu H., na základe ktorej bola žalovanej vydaná platobná karta T. s denným limitom 140 eur. V návrhu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby povolené prečerpanie na osobnom účte zo dňa 5.5.2009 žalovaná požiadala o povolené prečerpanie na osobnom účte do výšky debetného limitu na osobnom účte. Z výpisu z účtu vyhotoveného bankou ku dňu 29.5.2009 vyplýva, že výška povoleného debetného limitu k 29.5.2009 bola 170 eur a toto prečerpanie bolo úročené vo výške 16,9% ročne. Žalobkyňa si s účinnosťou od 1.5.2016 stanovila úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu na 28%, a to s odkazom na VOP časť III, čl. A bod 23 v spojení s výveskou úrokových sadzieb časť „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalovaná sa dostala na svojom účte do nepovoleného prečerpania, ktoré ku dňu 30.10.2013 činilo 181,72 eur. Následne žalovaná uhradila sumu 18 eur a 7,74 eur, v dôsledku čoho dlžná suma činí 155,98 eur.

3/ Za tohto skutkového stavu, právne odkazujúc na § 708 ods. 1, 2, § 709, § 710, § 711 ods. 1, § 497 a § 502 ods. 1 Obch. zák., § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, 2 Obč. zák., § 1 ods. 3, § 3 ods. 6 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a Všeobecných obchodných podmienok, časť III. A bod 23, dospel súd prvej inštancie k záveru o čiastočnej dôvodnosti žaloby. Vychádzal pritom zo skutkového zdôvodnenia žaloby, podľa ktorého si žalobkyňa uplatnila istinu 155,98 eur (pohľadávku spočívajúcu v nepovolenom prečerpaní ku dňu uzatvorenia účtu - 30.10.2013) a úrok 28% ročne zo sumy 163,72 eur od 31.10.2013 do 2.12.2013 a zo sumy 155,98 eur od 3.12.2013 do zaplatenia a

z nesporných skutočností, že žalobkyňa viedla pre žalovanú bežný účet, a táto na ňom prečerpala finančné prostriedky. Skonštatoval, že žalovaná uzatvorila so žalobkyňou jednak zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorou jej právny predchodca žalobkyne zriadil osobný účet a poskytol debetnú platobnú kartu (30.1.2009) a jednak zmluvu o povolenom prečerpaní na účte (návrh zo dňa 5.5.2009), pričom obe zmluvy vyhodnotil ako spotrebiteľské. Súd prvej inštancie považoval za nesporný nárok žalobkyne na istinu vo výške 155,98 eur, ktorú jej titulom nepovoleného prečerpania zostatku na bežnom účte ako dôvodnú priznal. Nárok v časti, ktorým si žalobkyňa uplatnila úrok v sadzbe 28% ročne počnúc dňom 31.10.2013 za nepovolené prečerpanie však nepovažoval za dôvodný. Ozrejmil, že žalobkyňa účet žalovanej uzatvorila ku dňu 30.10.2013, čím určila splatnosť dlhu - nepovoleného prečerpania, a pokiaľ požaduje od žalovanej úrok z úveru odo dňa 31.10.2013, ide o úroky po splatnosti úveru, ktorý jej už nepatrí. Vychádzal pritom z uznesenia ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012, ktorým Ústavný súd SR odobril názor všeobecných súdov, podľa ktorého „veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. Keďže zosplatením úveru vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorázovo vrátiť sumu požičaného úveru a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru, tak s týmto stavom sa spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením dlžnej sumy“. Dodal, že žalobkyňa si v spore neuplatnila úroky z omeškania po zosplatení pohľadávky a preto jej nemohli byť priznané. Súd prvej inštancie na podporu svojho právneho záveru odkázal aj na aktuálnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov ohľadom nároku na zmluvné úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, podľa ktorej v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 3 a § 3a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na úrok 28% ročne súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa nepreukázala jeho platné individuálne dojednanie priamo v spotrebiteľskej zmluve z dôvodu, že listinu nazvaná ako „úrokové sadzby produktov“ nie je podpísaná oboma zmluvnými stranami a nebola ani individuálne dojednaná. Výška úrokovej sadzby za nepovolené prečerpanie je dôležitým údajom a preto nemôže byť považovaný za platne dojednaný za stavu, kedy nie je uvedený priamo v zmluve, ale len v Sadzobníku poplatkov, resp. v listine nazvanej ako „úrokové sadzby produktov“. V spotrebiteľských právnych vzťahoch sa uplatňuje zásada transparentnosti a poctivosti, ktorá dopadá aj na aplikáciu Všeobecných obchodných podmienok, Sadzobníka poplatkov, úrokových sadzieb produktov. V prejednávanej veci nemal súd prvej inštancie žiadne pochybnosti o tom, že listinu úrokové sadzby produktov“ koncipoval žalobca a spotrebiteľ - žalovaná nemohla jeho obsah ovplyvniť, a preto takáto zmluvná podmienka vyhodnotil ako neprijateľnú. Súd prvej inštancie ďalej skonštatoval, že zmluvné ustanovenie uvedené v bode 3.12 VOP žalobkyne, podľa ktorého po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“, je v zmysle § 53 ods. 5 Obč. zák. neplatné, nakoľko ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Požadovaný úrok 28% ročne z nepovoleného prečerpania má povahu sankčného úroku a predstavuje neprípustné obchádzanie kogentného ustanovenia § 517 ods. 2 Obč. zák. Podľa súdu prvej inštancie je sankčný úrok vo výške 28% ročne zjavne neprimeraný zabezpečenému záväzku (155,98 eur) a zásadne znevýhodňuje spotrebiteľa. Peňažné prostriedky klienta na jeho bežnom účte sú úročené len minimálne, prípadne vôbec, avšak od klienta banka požaduje v prípade prečerpania úrok vo výške blížiacej sa jednej tretiny dlžnej sumy ročne. Za tohto stavu tak dospel k záveru, že sankčný úrok za nepovolené prečerpanie bol žalobcom stanovený v rozpore s dobrými mravmi a preto v zmysle § 39 Obč. zák. je jeho dojednanie neplatné. Ohľadom žiadosti žalovanej splácať dlh v splátkach súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná nezdokladovala svoje majetkové a sociálne pomery a preto, zohľadniac výšku priznanej sumy 155,98 eur, jej splácať dlh po častiach neumožnil.

4/ O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. a priznal žalobkyňi nárok náhradu trov konania v rozsahu 100%., keď pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán v konaní vychádzal z uplatnenej istiny (155,98 eur), ktorú žalobkyňi v plnom rozsahu priznal.

5/ Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa a napadla ním jeho zamietajúci výrok. Žiadala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná jej aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Namietala správnosť záveru súdu prvej inštancie, že zmluvné dojednanie úroku za nepovolené prečerpanie vo výške 28% je neplatné z dôvodu, že nebolo

dojednané priamo v spotrebiteľskej zmluve a je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Argumentoval tým, že súd prvej inštancie uplatnený nárok na úrok 28% ročne nesprávne právne posúdil, pretože zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Podľa § 18 ods. 1 tohto zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa o úrokovej sadzbe na trvanlivom médiu. Žalobkyňa má za to, že túto povinnosť splnila tým, že informáciu o úrokoch zverejňuje na web stránke, ako aj vo svojich pobočkách. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 zo dňa 9.11.2016 a rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017. Žalobkyňa ďalej argumentovala tým, že s oprávnením banky požadovať úroky za prekročenie účtu počíta Obchodný zákonník, ako aj zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. v ust. § 18 ods. 1, a preto sa nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku zavedenú žalobkyňou. Na podporu svojej argumentácie poukázala na tie rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré považujú nepovolené prečerpanie za podstatné porušenie zmluvy a nárok na úrok uplatnený z tohto titulu za zákonný, v súlade so znením VOP a s ust. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Pokiaľ ide o výšku úroku, žalobkyňa uviedla, že nárok naň je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov tvoriacich prekročenie v zmysle § 18 zákona č. 129/2010 Z.z. a preto jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, nakoľko by stratila zmysel osobitná úprava v ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňujúca dohodnúť výšku tohto úroku ako zmluvného úroku. Pokiaľ ide o samotnú výšku uplatneného úroku za nepovolené prečerpanie (28% ročne) žalobkyňa poukázala na ust. § 10d ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a § 53 ods. 6 Obč. zák. v znení k 30.10.2013, podľa ktorého, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti, a v tejto súvislosti na rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo 26/2011, podľa ktorého je neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Obč. zák., ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov a pôžičiek. V danom prípade súd považoval za výšku úrokov podstatne presahujúcu obvyklú mieru takú, ktorá ju presahovala takmer 4 až 5,5 násobne, čo v danom prípade (výška úrokov 28%) nebolo naplnené.

6/ Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

7/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.) preskúmal rozsudok v napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech.

8/ Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol nárok žalobcu voči žalovanej na sankčný úrok 28% ročne za nepovolené prečerpanie bežného účtu.

9/ Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu na jeho základe správne zistil skutkový stav veci a napadnutý rozsudok aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s nosnými dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

10/ Pokiaľ ide o odvolaciu argumentáciu žalobkyne, táto nebola spôsobilá spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že spotrebiteľská zmluva (Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankov a Zmluva o povolenom prečerpaní na osobnom účte), na ktorých podklade si žalobkyňa uplatňuje sporný nárok na úrok za nepovolené prečerpanie bola uzatvorená za účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (30.1.2009, resp. 5.5.2009) a preto odvolacia argumentácia žalobkyne založená na ustanoveniach Zákona č. 129/2010 Z.z. (§ 2 pís. f/, § 18) je bezpredmetná. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. totiž ukladá veriteľovi povinnosť písomne informovať spotrebiteľa o ročnej úrokovej sadzbe v prípade, ak je na účte prípustné prečerpanie peňažných prostriedkov (§ 3 ods. 6 posledná veta) a zároveň ho oprávňuje na uplatňovanie takých úrokov a poplatkov, ktorú sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere (§4 ods. 4). Pokiaľ teda žalobkyňa informovala žalovanú o výške úrokovej sadzby pri nepovolenom prečerpaní len všeobecným odkazom formou zmluvného ustanovenia v bode 3.12 VOP, podľa ktorého po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný

na základe úrokovej sadzby „Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu, pričom konkrétnu výšku úroku oznamovala na svojej web stránke, nenaplnila ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. a preto jej nárok na úrok za nepovolené prečerpanie nepatrí. K námietke žalobkyne, že s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta Obchodný zákonník, ako aj zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z.z. (ust. § 18 ods. 1), odvolací súd uvádza, že Obchodný zákonník v súvislosti so zmluvou o úvere síce upravuje úroky, ale neupravuje úroky za prečerpanie, pričom ide o dva odlišné právne inštitúty. Spotrebiteľ totiž ani v tomto prípade nemôže na základe samotného právneho predpisu zistiť výšku špecifického úroku za prečerpanie a preto ju treba zmluvne dohodnúť. Okrem toho, všeobecné obchodné podmienky obsahujúce rozsiahly text navodzujú skôr dojem o obsahu zmluvných dojednaní nepodstatného charakteru a preto je potrebné trvať na takom postupe, aby dohoda o výšku úroku (vr. výšku úroky za prečerpanie) ako podstatná náležitosť úverovej zmluvy, bola obsiahnutá priamo v spotrebiteľskej zmluve uzavretej a podpísanej oboma zmluvnými stranami, a nie len vo VOP alebo s odkazom na zverejnené vývesky „úrokových sadziieb produktov“ na web stránke alebo v pobočke banky. Len za takýchto okolností, zohľadňujúc nižšiu vyjednávaciu silu spotrebiteľa, sa dosiahne vyrovnaná úroveň informovanosti spotrebiteľa dodávateľom. V prejednávanej veci je tiež potrebné akcentovať, že z návrhu majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte (č.l. 27) nevyplýva možnosť (oprávnenie) banky poskytnúť žalovanej (majiteľovi účtu) úver aj formou tzv. nepovoleného prečerpania (žalovaná sa zaviazala splácať čerpané - povolené peňažné prostriedky spolu s úrokmi za podmienok a v lehotách podľa VOP).

11/ Po preskúmaní obsahu spisu v predmetnej veci sa odvolací súd plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o potrebe zamietnutia žaloby v odvolaní napadnutej časti, pretože žalobkyňa ako dodávateľ so žalovanou ako spotrebiteľom nepovolené prečerpanie, ani úrok za takéto nepovolené prečerpanie osobitne v zmluve nevyjedнала, navyiac po zosplatnení úveru jej, s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, patrí len nárok na úrok z omeškania (§ 517 Obč. zák.) a preto takýto úrok nemôže s úspechom požadovať (§ 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z.).

12/ Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.).

13/ Vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie a výrok o trovách konania nebol napadnutý odvolaním a preto tieto výroky nadobudli právoplatnosť.

14/ O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesne úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd jej nárok na ich náhradu nepriznal.

15/ Záverom odvolací súd pripomína, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, čo vyplýva aj z ustálenej judikatúry. Judikatúra však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994, Hiro Balani c. Španielsko z 9.12.1994, Georgiadis c. Grécko z 29.5.1997, Higgins c. Francúzsko z 19.2.1998).

16/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).